

Tàn Cơ Chinh Chiến

Phan Nhật Bắc

TQLC VNCH bị bắt trong tháng 3 năm 1975 tại Huế

Bài này viết theo lời kể của Quan một Nguyễn Văn Thà TQLC của Tiểu Đoàn 7 Hùm Xám Lữ Đoàn 147. Chúng tôi những người lính còn sống sau cuộc Chiến tranh tàn khốc Việt Nam, gặp nhau sau khi bị trù dập trong trại Cải tạo, những mẩu chuyện vụn vặt không phải là Chiến sử. Có thể thêm bớt tùy trí nhớ của những người đã sống đã thoát khỏi lửa Địa ngục có thật đó, ngày 30 tháng 4 sắp về lẽ ra tôi không muốn viết lại những tang thương đau đớn mà người lính bên bại trận gánh chịu cùng với dân miền Nam khi bọn Bắc quân nhân danh Giải phóng xâm lăng với chiêu bài Kháng chiến chống Mỹ. Kháng con bà chúng nó, phải dùng từ ăn cướp mới đúng, gần nửa Thế kỷ cuộc chiến đã qua đi chửi bới đã mỗi miệng thẳng thẳng và thua điều đù càng già chát hết rồi, tôi viết lại những mẩu chuyện có thật theo lời yêu cầu của đứa em bên Na Uy Tên Lộc

- Ai công hầu, ai khanh tướng

- Đường trần ai dễ mấy ai

Đặng Trần Thường

Và

- Thế Chiến Quốc thế Xuân Thu

- Gặp thời thế thế thời phải thế

Ngô Thời Nhậm

Lịch sử Đất nước đã có những cuộc Chiến tranh Cốt nhục tương tàn, Gia Long thắng nhà Tây Sơn đem hài cốt Vua Quang Trung nhồi với thuốc súng bắn ra biển, hàng thần lơ láo vợ con bị giết, thì bên bại trận miền Nam sau này cũng cùng chung số phận. Chỉ có khác là

phe thắng chúng chưa tắm máu, không phải chúng Nhân hậu hay có Tinh thần Thượng võ của người Chiến binh, chúng giết người tinh vi hơn bằng cách tù đầy đói khát chết dần chết mòn nơi rừng thiêng nước độc từ Nam ra Bắc theo thống kê của The Amnesty International vào năm 1982 Việt Nam có tất cả gần **100 trại cải tạo** giam giữ khoảng hơn trên **200 ngàn Dân quân, Cán chính VNCH**, thôi chuyện này người ta đã viết nhiều tôi chỉ viết lại chuyện những chuyện của ông Thà.

Bọn tôi những đứa ngày xưa ưa hái trộm me hay đánh nhau lúc học Tiểu học lớn lên tham dự cuộc Chiến tranh Quốc Cộng, sau năm 1975 những thằng còn sống bên Chiến bại và những thằng Nhảy núi theo Việt cộng gặp nhau thằng nào cũng đói trắng mắt ra đường như có một thỏa thuận ngầm. Chúng tôi không ai khơi lại vết thương đã qua, chỉ nói chuyện tầm phào rồi chia tay, nhưng sau khi những thằng bạn theo Việt cộng đứng lên ra về thì tôi hỏi thằng Thà quan 1 Lính Thủy đánh bộ lúc này râu tóc bù xù khuất lấp hình ảnh lại cái ngày xưa tụi tôi gọi Chị Thà vì nó ưa chơi với bọn con gái trong sân trường.

- Lúc mày gặp tao lần cuối ở Kon Tum đánh trận Trung Nghĩa, tao bị thương nhẹ vết đạn pháo xuyên bắp chân còn sống về lại Quy Nhơn ông Tiểu Đoàn Trưởng giữ tao lại gần cả năm mới cho đi dù đơn hoán chuyển đã thuận, nhận sự lệnh trình Diện Lữ Đoàn 147 khoảng tháng 4 năm 1974 lúc này Hiệp định Ba lê đã ký hơn 1 năm bắt đầu có những trận đánh nhỏ nơi miền Trung, Bắc quân cố ý đánh thăm dò phản ứng của Mỹ.

Theo lệnh Hoán chuyển giữa tao và thằng bạn cùng khóa nó muốn về Sư Đoàn 22, nó chửi tao khùng nó cần về gần nhà vì đã có vợ muốn thủ cái lá đa, gia đình vợ khá giả ở đường Võ Tánh Quy Nhơn tao nói với nó

- Thì kệ mẹ khùng điên gì cũng được tao muốn về TQLC đơn giản chỉ có vậy, cầm tờ Sự vụ lệnh tao về Phan Thiết thăm nhà một tuần, bạn bè đâu còn đứa nào tất cả biến hết theo vận nước tao gặp thằng Thu Ba ở Liên đoàn 2 BĐQ nó bị thương nhẹ xuất viện từ Pleiku về nó học Thủ Đức sau tao một khóa, hai thằng bú khú với nhau vài chai bia rồi chia tay, Từ Phan Thiết tao vào Sài Gòn tìm đến Hậu cứ của Lữ Đoàn 147 được chỉ định học bổ túc tại Trung Tâm huấn luyện Rừng Cấm, rồi bổ xung vào Tiểu đoàn 7 tao theo một toán Tân binh và Tân Sĩ quan lên một chiếc C123 đi Huế khi Phi cơ đáp xuống Phi trường Phú Bài tao nghe gió núi thổi về lành lạnh lúc này khoảng tháng 6, nghe những ông Sĩ quan đi phép về lại đơn vị nói

-Huế mùa Đông lạnh và mưa phùn dài lê thê như Pleiku sau vài giờ bay Phi cơ hạ cao độ tao lần đầu tiên thấy Huế, Đền đài, lăng tẩm đồ nát xám xịt và dòng Sông Hương uốn khúc chính giữa là một cái Cồn giống hệt gì đó dài thòng

- Tụi tao được chở về Thành Mang Cá hậu Trại của Sư Đoàn, chờ đó tao theo đám Tân Sĩ quan họ bánh chọe trong bộ đồ rằn và bê rê xanh, tao thì đội mũ lưỡi trai mặc bộ đồ TQLC rộng thùng thình được phát lúc học tại Rừng Cấm, mẹ họ đồ lính tụi Quân Nhu phát sao tại mặc dầy, không sửa và cũng không ủi hồ, nhưng đỡ là tao cao to nên không tệ lắm, tụi tao đi quanh, khu Phố rồi đến Trường Nữ Trung học Đồng Khánh cho biết, sau này mò đến dê gái Huế rồi thăm đền đài Lăng tẩm Triều Nguyễn, những vết tích Trận đánh năm Mậu Thân vẫn còn, tụi nó rủ tao đi thăm gái Huế cho biết mùi có thằng nói

- Em rên tiếng Huế đã lắm Thiếu úy

Thằng Thà lúc này ăn nói bạt mạng, chửi thề liên tục

- Còn Hến, và những con đò có mấy ẻm gái đất Thần kinh ngủ không vải che thân mà ử thử chưa?
 - Mấy O tuyệt con gái Huế nó thủ thỉ bên tai đã lắm, Thà nói -Con nhỏ nó hỏi tao khi vừa bung phọc mu tia
 - Trời to rứa,như của Mỹ
 - Em đánh Mỹ lần nào chưa? tao hỏi
 - Mần răng có Mỹ mà đánh anh ơi; tụi nó về nước rồi
 - Mà sao em biết là to hơn của Mỹ ?
 - Thì em đoán rứa chớ có thấy mô tê.
 - Gái Huế lông nách một đống, người ta nói Một sợi lông nách một gánh lông Chim, khác với gái Bồng Sơn,Tam Quan trụi lủi he he, ông Quan một Thà cười khoái trá kể tiếp
 - Hai ngày sau tao được xe chở về Bộ chỉ huy Tiểu Đoàn 7 đóng tại Đồi Dương, mấy ông Tân sĩ quan biến hết ra các Đại Đội nằm theo bờ Sông Thạch Hãn,
 - Năm 1971 TQLC đã ra miền Trung đặt Bộ Tư lệnh nhẹ tại Huế ông Đại Tá Trí Tư lệnh Phó Chỉ huy với Lữ Đoàn 147 gồm 4 Tiểu Đoàn 3,4,5 và 7 tao về Tiểu Đoàn 7 của Thiếu tá Cang,ông Phó tên Liễn
 - Tao lò mò tìm ông Cang trình diện thì không gặp nên trình diện ông Phó tên Liễn ông vừa thấy tao đang đi vào chưa kịp chào ông biết ngay.
 - À ông Thà đấy à, đưa Sự vụ lệnh cho tôi, ông lè phè ở Sư Đoàn 22 thì được về đây nên linh động một chút các Tân Sĩ quan về TQLC họ đã bổ xung ra các Đại Đội, còn ông lời phê trong Quân bạ nói ông ba gai nhưng là một Sĩ quan giỏi.
- Tao đứng im ru chịu trận Mẹ mới gặp ông kẹ Phó đã nghe khiển trách
- Ông nắm Trung Đội Trinh Sát của Trung Đoàn 42 bao lâu?
 - Dạ gần một năm đủ để thay quai chào Thiếu tá.
 - Ông ngon à nghe tôi thích những Sĩ quan như ông không khúm núm,ok mai rồi tính ông về ở tạm với mấy ông Hậu cứ chờ ông Cang về bổ xung cho ông về Viễn Thám
- Tình hình lúc tao về chẳng có gì căng thẳng, tao được cho nắm một Trung Đội Viễn Thám khi mấy ông Trung Đội Trưởng đi phép, tao như một tên Sĩ quan thặng số không có chức vụ gì, với mấy chục ông lính đa số là Quân phạm và Lao công đào binh, nhiều ông có số má vài sắc lính, một ông Lao công tên Hồ Công Đực về làm tài lợt cho tao khi được ân xá, ông tìm tao trình diện chào tao nói
- Thiếu quý em về mần gác đờ co cho Thiếu quý nhưng em không nhớ số quân mới vì em có nhiều số quân
 - Ông viết số quân mới đeo nơi cổ cho tôi ;Tao đưa cho hấn số quân mới,của ban Quân số, bắt ông học thuộc lòng nhưng ông Đực cứ lộn hoài nản quá tao làm ngơ luôn

- Mẹ với mấy ông này tao mà lạng quạng sẽ bị lờn, thời gian rảnh tao ghi danh học thêm bằng cách học Hàm Thụ môn Triết của Đại học Vạn Hạnh để sau này giải ngũ dạy Triết kiếm cơm, chứ đâu có ai thuê mấy thằng như tao chuyên bấm cò súng.
- Mẹ vỗ mông như mày có tương lai hơn tao kẹt lằm vào Bệnh viện xin làm Cậu mụ banh háng đàn bà con gái cũng có ăn, à tao cua được một em nữ sinh Đồng Khánh lần đầu tiên tao đến nhà nàng gần chợ Đông Ba, gặp Mẹ nàng ngồi nhà ngồi cổ rêu phong cổ kính bà già nàng nhìn tao chỉ gật đầu không nói một lời khi tao chào
- Chào Dì Cháu tên Thà,
- Mẹ em ít nói lằm sau cái đêm ba em bị giết ở Gia Hội năm Mậu Thân
- Hoàng Lan nói với tao, dù mấy năm đã qua những tháng ngày kinh hoàng đó vẫn in đậm trong lòng người dân Huế,
- Mày có sơ muối gì chưa ông quan lính Thủy đánh bộ ?
- Chưa, bàn tay lò mò lính mà mày có thằng nào không lò mò khi đến gần Gái, một hôm đi chơi tao với nàng ngồi nơi bờ hồ nàng vô tình đụng vào cái đó của tao, nàng như phồng tay nói
- Đi chơi với em anh đừng lặn súng trong người ốt dột lằm.
- Tao nói -Anh đâu có lặn súng chi mô,cây súng của nước của anh mà em;
- Súng nước sao nó cứng rứa?
- He he súng này nó tự lên đạn khi gặp em mà, sau lần đó nàng tránh mặt tao luôn,vì Mẹ nàng nói
- Con quen với thằng nớ làm góa bụi sớm con ơi; mấy thằng dân Phan Thiết xa xôi quá lượ người mà quen.
- Tôi nói-Rốt cuộc mày chẳng biết mùi gái nhà lành xứ Huế.Thà thờ dài kể tiếp
- Tao lông bông như một đứa con ghẻ, vì chẳng có tên Sĩ quan nào lên bàn thờ sớm để tao thế chỗ, cứ như vậy tao cảm thấy mình như thừa thãi, tao bực dọc thì đụng mặt ông 416 Lữ Đoàn phó đến gặp ông 417 bàn chuyện gì đó
- Vượt hệ thống Quân giai tao chào Trung tá Tổng nói về tình trạng của tao,nếu không dùng thì trả tao về lại Sư Đoàn 22 ông Tổng thoáng ngạc nhiên
- Ông đi cùng tôi vào gặp ông Cang rồi tính, tao không ngờ chuyện vượt mặt cấp trên kêu ca về thân phận tao bị chiếu cố tệ hại hơn, hôm sau ông Cang gọi tao lên
- Anh qua mặt tôi kêu ca với ông Tổng lẽ ra tôi phạt anh nhưng tôi nói rõ anh nghe TQLC tái cấu trúc lại những Sĩ quan mới ra trường về rất nhiều cho nên chuyện của anh tạm thời vẫn như thế, chờ quyết định của Bộ Tư lệnh còn không tôi trả anh về phòng Quản trị để họ tùy nghi
- Mẹ nghe xong tao nản quá, Hòa bình rồi Quân lực VNCH sa thải những Sĩ quan thặng dư,tao tính làm đơn xin giải ngũ về làm phó thường dân, tao biết phận mình chẳng kêu ca gì thêm cứ nhắm mắt làm phó như ông Thầy bói mù ở Kon Tum mày dẫn đi xem đó

- Ông nói tao -Số phú quý thụt lùi, binh nghiệp lụn bại cứ làm phó cho người ta hưởng, mà sao đúng chi lạ mà nhớ không Bách?

- Tao nhớ chớ mà còn chọc ông lúc về lấy mất một đồng xu trong cái mu rùa vậy mà ông réo đòi lại kkk như vậy ông đoán mò cũng hay đó;

- Đến tháng 8 năm 1974 Tiểu Đoàn 7 được lệnh tăng phái cho Lữ Đoàn 1 Kỵ binh, phòng thủ phía Tây Quận Phong Điền, ngày 19 tháng 3 BĐQ thay tụi tao để tụi tao vào Đà Nẵng lên trấn thủ đèo Hải Vân thay Nhảy Dù về Nam, Tiểu Đoàn 6 đã rút, còn Tiểu Đoàn 7 tụi tao có lệnh hủy không về Đà Nẵng ở lại phòng thủ Huế thành lập lực lượng Đặc nhiệm Tango dưới quyền Tư lệnh Phó là ông Đại tá Trí.

Tụi tao nằm ở phía Nam Sông Mỹ Chánh cách cây cầu Vân Trình do một Liên Đoàn của Địa Phương Quân từ Quảng Trị rút về án ngữ tại cây cầu về đến Quốc Lộ 1 tụi tao và các Đơn vị bạn như Tiểu Đoàn 121 ĐPQ cùng Chi Đội M113 và Chi Đội M48 có nhiệm vụ ngăn chặn Bắc Quân tấn công từ hướng Bắc xuống Nam. Tiểu Đoàn 7 TQLC được bố trí theo từ cầu Vân Trình kéo dài Biển hơn 4 cây số.

Thà kể lại hẳn bỗng dưng im lặng khuôn mặt đanh lại như có những uất hận trong đó

- Mà về TQLC trong lúc tụi Mỹ nó muốn bỏ rơi tụi mình, nghe nói lính lúc di tản trong Tháng 3 TQLC Tiểu Đoàn khác xin nhập phòng tuyến của Tiểu Đoàn 7 TQLC bị tụi mà bắn chặn không cho vào phải không?

Thà nói -Mẹ lúc đó hồn ai nấy giữ, không tin vào ai hết lệnh ông Tiểu Đoàn Trưởng không cho các tàn binh nhập phòng tuyến, tụi tao bắn đạn trên đầu cao hơn một mét đuổi mấy chả thôi, lúc đó tụi tao từ bờ Nam Sông Mỹ Chánh kéo về Điền Môn, thì tụi Bắc quân tưởng tụi tao lui binh bỏ ngỏ chúng men theo Hương lộ 555 đi khơi khơi như diển binh bị Pháo binh bắn chụp trên đầu chúng chạy vãi đá, tụi tao dùng cối 81 nã thêm vì xa tầm đạn M16, lúc này tao về TQLC được mấy tháng thì cuộc lui binh bỏ rơi tụi tao bắt đầu từ đầu tháng Ba, dường như có một sắp đặt để nguyên Lữ Đoàn 147 và 369 tan hàng tại đây Vùng 1 cho đến ngày 23 tháng 3 thì có lệnh di chuyển ra Thuận An bắt đầu từ 6 giờ chiều Cầu Vân Trình bị giạt sập kho đạn phá hủy, Bắc Quân đã có tin TQLC rút về Thuận An cho Tàu của chúng tính đổ quân lên Thuận An để ngăn tụi tao rút về đó, nhưng bị M48 từ bờ bắn trực xạ nên tụi nó rút về Cửa Việt căn cứ Hải Quân của VNCH bị bỏ trước đây

- Mẹ sao không đánh mà bỏ chạy?

Thà không trả lời mà kể tiếp trên cái bàn tròn tôi và bạn bè ngồi nghe, vì muốn biết thêm những thăng lính Tác chiến thứ thiệt đang ngồi trước mặt, tụi bạn thân Việt cộng đã bỏ đi để tụi tôi nói chuyện với nhau

- Má lệnh trên đưa xuống từ ông Tư lệnh phó Nguyễn Thành Trí gọi ông Cang về Căn cứ Trần Ba để họp, ông Cang để ông Liễn Tiểu Đoàn phó đi, trong lúc đó thì Tiểu Đoàn 121/ĐPQ đã di chuyển ra Thuận An họ chạy trước tụi tao hơn 2 tiếng đồng hồ, cùng với Biệt Động Quân, cánh quân của BCH Tiểu Đoàn đang ở Sân Vận động Hương Điền, Tụi tao vẫn còn ở phía Bắc sân Vận động chưa di chuyển được vì trời đã tối, tao không hiểu sao tình hình đâu có gì trầm trọng mà mấy Cha ra lệnh bỏ Huế chạy về Đà Nẵng? Mẹ mình là cấp tép riêu biết con mẹ gì mà phản đối.

Sáng ngày 24/3/75 tụi Bắc quân xuất hiện cùng với xe Tanks T54, bị M48 bắn đứt xích

Tụi tao bắn tỉa mấy thằng Bộ binh từng thiết và xa đoàn tụi nó rất ngỡ ngàng không ngờ tụi tao ém quân nằm lại Hương Điền rồi bôn tập về Thuận An bằng đường bộ hơn 10 cây số ban đêm được lệnh bỏ hết chỉ trang bị gọn nhẹ, các Chiến xa M113 của Chi Đoàn tăng phái của Lữ Đoàn 1 Kỵ binh chở trang bị nặng chạy theo, Tụi tao chạy như Âm binh trong bóng đêm dựa theo những ánh đèn điện tối mờ như thân phận những người lính tụi tao, cho đến sáng thì đến Thuận An, may biết không lính và dân dồn về cửa Biển này đông như kiến họ la hét vang dội Tụi VC xa xa lâu lâu pháo vài trái Cối mà tụi nó lấy được của phe ta xuống đám người khốn khổ máu xương văng tứ tung, địch có lệnh lạc con mẹ gì tranh nhau leo lên M113 qua Sông để về Căn cứ Trần Ba, tao và thằng Đực Tà lột cho tao bám đuôi chiếc M113 nó mang súng và một cái nồi nấu cơm lính kinh tao quát

- Đù má quăng hết, mẹ nó qua sông rồi tính

- Ông Thầy quăng súng gặp VC lấy gì bắn, quăng nồi lấy gì nấu cơm ông Thầy ?

- Tao bảo quăng hết là quăng, thằng Tà lột ở với tao 4 tháng nó hiền dân Gò Công, nhìn tao rồi quăng hết chỉ còn hai trái Lựu Đạn M67 móc nơi dây nịt nó nói

- Có gì hai thầy trò mình chia nhau với VC

- Chiếc M113 chạy đến giữa sông thì máy tắt chìm lìm, xa đoàn nhảy ra hết, thằng Tà lột tao chới với trôi theo cơn nước nó gọi thất thanh loi ngoi cái đầu trần

- Cứu em ông thầy, tao buông tay trôi theo với nó tấp ngược trở lại bên bờ Bắc, tụi tao kiệt sức nằm chờ thì được lệnh tách rời đám đông di chuyển xa hơn, một số được Ca nô đưa sang Sông, tao và thằng Tà lột không xuống được Ca nô đành dùng Súng Colt ép một lính Bộ binh giao cái phao bằng ruột xe

- Đù má đưa phao cho tụi tao nghe chưa, tao lên đạn cây Colt chĩa vào ông lính Quân Cụ đang ôm cái phao chực lội qua Sông, lúc này ai mạnh thì sống hỗn quân hỗn quan

- Trời Thiếu Quý đâu có được phao này của tui mà;

- Đù má tao đếm 3 tiếng may không đưa tao bắn, tao kè súng vào ngang mang tai ông lính Quân Cụ đếm 1,2, thì ông lính bỏ cái phao, tao cũng nghe tiếng bắn người trên bờ Biển giành phao tiếng đi ùng tiếng la tiếng hét, hai Thầy trò tao bám cái phao qua con Sông nước chảy xiết, tụi tao lột bỏ giày cho dễ lội tấp được sang bờ Nam đi chân không về Căn cứ Trần Ba nơi dưỡng quân, và huấn luyện có Phi trường nhỏ, tụi tao đột nhập vào phòng máy ông quan tìm đồ ăn và giày cùng quần áo, mấy Cha quan lớn Văn phòng đã bỏ đi hết, lính gác kiểm soát gắt gao chỉ có TQLC mới được vào, đêm đó hai đứa tao vất vưởng tìm về lại Đại Đội nhưng tối quá đành ngủ lại một căn phòng chứa đồ cho đến sáng thì LCM (Hải vận Hạm) từ ngoài biển vào bốc, những đơn vị khác của Lữ Đoàn 147 đang kẹt ở An Lỗ các Tiểu Đoàn 3,4,5, và Đại đội Viễn Thám chưa về đến thì ông Ó Lương ra lệnh chờ cho đủ xuôi Nam. Mẹ vì lệnh này mà chết thêm một mớ, chờ đến chiều họ về đến. Lữ Đoàn 147 sắp hàng trên bãi Biển để lên Tàu, Tàu HQ 801 đậu khá xa bờ 200 mét không vào được sợ mắc cạn và không có cầu Tàu. Mẹ sắp hàng đến 5 giờ chiều chưa có ai lên được Tàu chẳng có xuống đổ bộ hay Ca nô chiếc Tàu 801 cứ lênh bênh như đậu neo câu cá, hóng mát

Trong cơn nóng cả Lữ Đoàn đứng ngồi trên bãi Biển tụi Hải Quân đã đến trễ 24 tiếng đồng hồ lệnh rút là 10 giờ ngày 25/tháng 3 tụi nó ngày 26/3 mới đến đã vậy mà còn lè mề không cho ủi bãi để đón cho đến khi LCM vào đón thì ông Lương bị thương vì VC Pháo Cối xuống

và 12 ly bảy bắn tới tấp phe ta dềnh dàng chậm trễ thì VC nó theo bển gót, rút quân qua Thuận An đến Tư Hiền, Đông, Tây, Nam Bắc là nước như một cái Chảo khổng lồ Công Binh và Hải Quân không làm được Cầu Phao như đã hứa, dù má không cầu phao thì Hải vận hạm đến đón mà nó nằm xa bờ lắm sóng thì lớn gió mạnh, lính TQLC kết bè lội ra thì sóng đánh ngược trở vào, mẹ cho đến sáng hôm sau tụi Hải Quân mới cho một LCM ủi bãi đón thương binh, và tử sĩ nếu tụi nó vào sớm hơn thì tụi tao đã lên được Tàu khoảng phân nửa Lữ Đoàn.

- Tao chán quá nói với thằng Tà lọt - Nếu cho tự túc di tản tao mà thay đồ Dân sự lộn về Huế tìm xe đò về Đà Nẵng, Mẹ lui binh mà nhân hạ như vậy Bắc quân nó pháo xuống chết cả đám. Ông Trí lại ra lệnh đóng quân tại chỗ, Tiểu Đoàn 7 tụi tao bung ra đóng các Cao điểm Việt Cộng đã có mặt để chờ bắn Cối 82 ly và Phòng không 12 ly 7 xuống

- Ông dẫn một Tiểu Đội còn lại lên trấn ngọn đồi - Ông Liễn ra lệnh cho tao

- Dạ Thiếu Tá tôi gom lại chỉ còn 5 tay súng

- Mẹ có nhiều thì chơi nhiều ít chơi ít lẹ lên

Quơ vội những cây súng M16 và đạn nằm vương vãi 6 đũa tụi tao chiếm một Cao điểm hướng về con đường đất thì thấy tụi Du kích lỗ nhổ, nhai vội gạo sấy uống nước lạnh sau một đêm đói meo lấy lại sức

- Tụi nó bên kia bắn không Thiếu quý? ông Trung sĩ Hải dưới quyền tao hỏi

- Đừng bắn khi nào tụi nó bắn thì bắn lại, không tiếp tế hết đạn thì chết, tụi Du kích bên kia ngọn đồi không di chuyển chắc đang chờ tụi Chính Quy Bắc Việt tăng cường vì Ngụy nhiều hơn chúng nó, Lữ Đoàn 147 đưa lương ra Biển chờ mẹ họ Ó Lương đâu mắt nghe nói đã ở dưới Tàu Hải Quân 801 chắc đang đấu hót đầu đó, trên bờ Biển lính đói khát mặc kệ, tao nói với đám lính nhữnng khuôn mặt hốc hác mấy đêm không ngủ

- Mẹ không có tụi Du kích bên kia tụi mình bỏ nơi này lui binh như vậy tao chắc tụi VC sẽ pháo chết hết

- Ông Thầy chờ đến tối mình cời đồ lính, trà trộn theo dân ra lại Hương Điền em có nhà Bà con lánh tạm rồi tính ông Trung sĩ Hải người Huế nói

Thì đạn pháo dội xuống bờ biển cả Lữ Đoàn tan như đàn kiến, tụi tao khá xa tầm Pháo trên bờ chẳng biết làm sao mẹ lệnh lạc không có, thì cả Lữ Đoàn di chuyển hàng một theo bờ Biển tụi tao vác súng bắn bừa vào tụi VC đang tiến dần ra bãi biển rồi chạy theo tiếng đạn Ak bắn theo Trung Sĩ Hải la lớn khi chạy ngang qua hai xác chết là Đại úy Chiêu và Nam bên Tiểu Đoàn khác, M113 tụi nó bắn lộn xà ngẫu chạy điên khùng xuống nước cán lên đầu nhữnng người lính lội ra Tàu, tao chột dừng lại coi như xong trong băng đạn cong chỉ còn hai viên tao thất vọng không còn thời gian để đi tìm đạn

- Thôi ngừng kể đến khúc này tao hết nghe nổi .

- Mà không nghe tụi tao nghe tôi lên tiếng khi thằng Ngọc nói

Thà mất hứng nó đứng lên đi lảo đảo ra đường Nguyễn Du, khuôn mặt chai cứng nơi đôi mắt tóe ra nhữnng tia lửa và nước mắt thằng Tà lọt người Gò Công hứng một viên đạn 12 ly 7 khi nằm phủ trên mình Thà lúc moi cát để chui xuống tránh đạn tiếng bực khô khan tiếng hét -Em chết ông Thầy máu tràn xuống lưng Thà nóng hổi.

Được người tà lọt bị bắn trúng đầu chết trên lưng Thà.

Trên mặt biển xác lính trôi lênh bênh vì M113 cán lên lúc lội ra Tàu. Thà gục chui xuống cái hố nằm chờ VC bắn bồi từng viên đạn AK vào đầu, nhưng không chúng chưa tràn xuống vì sợ trong lúc kẹt TQLC sẽ tử chiến đến cùng con chó đã vào đường cùng, có những tiếng súng tự tử và những trái lựu đạn nổ tung ban xác người khi chiếc Tàu Hải Quân 801 biến dạng trên mặt biển đầy phao và xác dập dềnh như rác thải ra, Thà vừa đi vừa kể

Tôi theo về nhà của nó nằm bên đường Ngô Sĩ Liên gần chợ Than cách nhà Cô Diệp dạy chúng tôi lúc Tiểu học không xa, nó kể tiếp cho tôi nghe lúc tàn cuộc trên bãi Tư Hiền

- Tụi tao bị bỏ rơi trên bãi Biển cả một Lữ Đoàn ông Ó Lương bị thương nhẹ xuống Tàu tẩu về Đà Nẵng, súng hết đạn chỉ còn lựu đạn

- Trung Sĩ Hải nói -Mình tự tử ông Thầy

- Trong một giây tao muốn gặt đầu, nhưng chết lãng nhách vô ích tao cần phải sống về gặp Mẹ tao những đứa em cô út không Cha chờ tao về

Du Kích VC dùng loa nói lớn

- Lính Thủy đánh bộ đầu hàng đi tụi bây thua rồi

Một tràn đạn bắn từ đám lính trên bãi Biển tiếng nói lớn -Cặt tao hàng con Ku nè ngon xuống đây, thì pháo 82 tụi nó dập xuống tụi tao bám vào cát Biển chịu trận.

VC tràn xuống hết -Bỏ súng thì sống ai cầm súng sẽ bị xử ngay, coi như xong cả một Lữ Đoàn bị mấy tên mặc áo Cà sa vác Ak cùng hơn một Đại Đội Du kích Miền bắt hết làm Tù binh, Sĩ quan đưa về cây số 23 chốt tạm đây cũng là căn cứ của Tiểu Đoàn 4 TQLC

- Tao nghe nói tụi nó bắn tụi mày sau khi đầu hàng,

- Tụi nó bắn trả thù, nhưng tụi tao xé hết phù hiệu lon lá, sau khi nghe tiếng súng đi đùng phía sau, các Quan Tiểu Đoàn 7 của tao bị bắt hết ông Cang và ông Liễn nghe nói tự tử chết tao hỏi một ông quan có râu tên Huy nói

- Cha có thấy không? nói tầm phào, lúc này lon lá chẳng còn thẳng nào cũng như thẳng nấy cứ Ông hay Cha cho gọn, ông Huy nhìn tao hơi ngạc nhiên rồi tiếng giục lấy cơm, lấy nước của tụi nữ Du kích nên ông im luôn.

- Cơm và cá khô được dân gánh đến phân phát ông nào còn tiền thì mua thức ăn thêm. Tụi tao chỉ nghĩ đơn giản là mình bị bắt làm Tù binh sẽ trao trả như năm 1972, nhưng VC nó cho nghe đài Phát thanh của nó phe mình cứ rút mà không đánh tụi tao lòng nóng như lửa đốt đến lúc nghe Long Khánh chặn đứng tụi nó bằng Bom CBU tụi tao hy vọng còn phần đất Vùng 3 và 4, mình sẽ được trao trả tù binh, một buổi sáng khi được cho ra khe Suối đánh răng tên nhà Sư nói lớn -Cách mạng sẽ thanh toán Sài Gòn Ngụy sẽ sụp nay mai các anh trốn sẽ bị bắn bỏ

- Thừa Đồng Chí cho tui mua thuốc

Tên Sư giả nổi cơn thịnh nộ - Đù móa tao không có Đồng chí với mày;

- Không Đồng chí thì Đồng rận một ông Quan TQLC nói lớn thì tên Sư móc súng đi tìm chơi một phát ông Quan TQLC ngã ngay bên bờ suối.

- Phản đối bản tù binh tụi tao la lớn, vài giờ sau tên Sư biến mất khi tên Thượng tá Bắc kỳ can thiệp rồi chuyển chúng tao về Hương Thủy gặp mấy ông kẹ Cang Tiểu Đoàn Trưởng ở đây đủ mặt hết không thiếu ông nào của Tiểu Đoàn 7 cả một Lữ Đoàn 147 bị tóm hết trừ ông Lương. Tụi tao cấp úy được thả về cuối năm 1976 sau khi miền Nam mất, mấy ông cấp lớn Thiếu tá trở lên thì còn nốt tại Ái Tử, Bình Điền phải lúc đó Công Binh và Hải Quân phối hợp làm cầu phao qua Sông thì cuộc rút quân dễ dàng hơn như lời hứa của Tướng Lâm Quang Thi nhưng thời gian gấp quá chẳng nên cơm cháo gì, dù má cuộc lui binh tự sát thà đánh một trận thua cũng đỡ nhục

- Mà về TQLC không lâu chỉ đặng một trận là tan hàng, nghe nản quá

- Thì Hòa Bình rồi có đánh đấm gì nơi Vùng 1 đâu, mấy vụ vi phạm lẻ tẻ

- Thôi hai đứa xuống ăn cơm đi; Mẹ Thà nói vọng lên tôi và Thà từ căn gác phòng của nó đi xuống nồi cơm trộn bo bo còn nóng hồi vừa thổi vừa ăn, sau cuộc gặp đó chúng tôi ít gặp nhau tôi vô Long Thành. Thà làm đường sắt khung Mường Mán - Sông Mao Sau này Thà vượt biên đường bộ với con Ông Ba Cụt ở Đường Duy Tân Phan Thiết năm 1982 đến Thái Lan định cư tại Đức, rồi mở Nhà hàng ở Đông Đức sau khi bức tường Bá Linh bị phá bây giờ trở thành Đại gia về VN mua một Căn nhà ngay Cầu Sở Muối năm xưa, thời gian bào mòn ký ức và sức sống, con người dễ thay đổi không trách được

Bài viết này viết theo lời kể của Thà năm 1976 và cập nhật lần cuối với Thà năm 2021 Tôi không phải là TQLC có mặt trong những ngày cuối ở Huế nên có nhiều sơ sót, gặp ông Hắc Long Tiểu Đoàn 4 Kinh Ngự bạn tôi, tôi hỏi - Có biết Thà không? cũng bị bắt làm tù binh với mày, ông Hắc Long vênh tai nghe, tôi nhắc lại hai lần thì hắn nói

- Thà nào? khác Tiểu Đoàn làm sao tao biết, nếu cùng khóa Thủ Đức thì biết

Còn riêng tôi, tôi chạy từ Kon Tum ngày 16 sau khi ông Thiệu lệnh cho Tướng Phú bỏ Kon Tum, Pleiku và Phú Bổn với câu nói vô cảm

- Cho thằng Việt Cộng số dân đó, và các ông Tiểu khu Trưởng không được thông báo

Đài BBC là cái Đài khốn nạn ông Thiệu tuyên bố bỏ Cao Nguyên thì tất cả đều biết BBC loan tin hàng ngày những diễn biến tình hình Quân Sự và Chính trị liên hệ đến miền Nam lúc đó, người lính tin vào đó một cách mù quáng rồi đồn um lên chẳng cần VC nó tung tin Bệnh Viện tôi mấy ông lớn lính quỳnh không như năm 1972, họ biết tình hình tệ lắm Kon Tum bị bỏ rơi chắc chắn 100 phần trăm lệnh tan hàng tự túc xuôi Nam ban ra từ ông Bác sĩ Chỉ huy Trưởng lúc đó mới lên thay ông Khải vài tháng ông Bác sĩ Tam tập hợp lính Cơ hữu nói- Ai muốn ở lại thì ở muốn đi; thì đi chỉ vòn vện vài lời rồi tan hàng, lúc đó tôi về làm tại Nội thương 2 ông Bác sĩ Huy mập có nụ cười như ông Địa ăn chè làm Bác sĩ phụ trách tại đây

Cho thương binh xuất viện họ nhốn nháo cả lên, nhiều ông còn ôm bình thông tiểu và bình thông phổi mặc nguyên đồ bệnh nhân đi ra cổng sau khi nhận giấy xuất viện, ông nào nhà ở Kon Tum thì về nhà còn Pleiku hay tỉnh khác thì đứng đó khóc, chúng tôi chạy trên những chiếc xe già nua vì thiếu Bảo trì Quân Cụ không còn nhiều cơ phận để thay thế Ông Dực sĩ Nào Thiếu úy cứ Địt liên tục ông là người Bắc di cư ba gai từ Trung úy ông bị chuyện gì đó xuống Thiếu úy bị đi ra Bệnh viện của tôi ông bất mãn say bét nhè chửi từ ông Thiệu, ông

Bác sĩ trưởng cục Quân y Phạm Hà Thanh, cho đến ông Bác sĩ Tam đương nhiệm tôi đi học khóa nội thương về thì ông này lên nắm Quyền Chỉ huy chưa chính thức thì bỏ chạy

- Địt sao bỏ chạy? Mẹ Cha Chế Bồng Thiệu hèn, ông được sĩ Nào cầm cây Ak mà ông xin của mấy ông Thám sát Tỉnh lên đạn chạy đến chiếc xe Jeep thổ tả đề máy đéch nổ

- Tôi vội chạy đến phụ đẩy phờ người

- Hết xăng rồi ông, ông Nào nói lớn thêm -Mẹ thằng nào mở ốc thùng xăng lấy hết xăng rồi mẹ nó tao biết cho nó viên Ak

- Thôi bỏ lại hay ông chạy xuống ban Quân Xa kiểm xăng tui và ông thủ chiếc xe ma chê này kệ xe Jeep Nhật tốt lắm có xăng là nó chạy như trâu cui

Tôi chạy xuống ban Quân Xa thì tất cả thùng xăng 200 lít trống rỗng họ hút hết rồi, tôi và ông Được sĩ Nào nhào lên chiếc xe Dodge chật kín cứ bám vào hai bên cửa vọt lẹ ra khỏi cổng mạnh ai nấy chạy tự túc triệt thoái chẳng có lệnh, ông Đại Tá Phan Đình Hùng Tỉnh Trưởng cũng chẳng có lệnh lạc gì cứ chạy, chạy, chạy đoàn người chạy qua chiếc cầu gỗ già nua bắc trên con sông chảy ngược Dakbla, những người đàn bà Thượng vẫn bình thản tắm trên đầu nguồn lỏa lồ, nhìn đám người Kinh như đàn kiến chạy trên chiếc cầu kẹt cứng, tụi tui chạy xuôi về Pleiku thì có những toán người Thượng lại chạy về Núi

- Thằng Quốc gia thua bỏ chạy Chúng tao theo thằng Cán bộ thôi;

Ngang Chu Pao kẹt cứng Bắc quân không phản ứng chắc tụi nó trên núi nhìn xuống chẳng biết chuyện gì mà Dân và lính Ngụy bỏ chạy, đến gần đồi Đức Mẹ thì bị chặn đánh chết một mớ ai còn sống còn thở thì chạy tiếp, hơn 40 cây số đầy máu và nước mắt từ sáng sớm đến 2 giờ chiều mới đến Pleiku thì Thành phố này đã bỏ ngõ, họ chạy hết Quân Đoàn khói bốc lên trạm Rada vẫn gập gù trên nền trời xám ngắt của Đầu mùa Thu. Phi Trường Cù Hanh chỉ còn vài ông lính già Không Quân ngồi nơi cổng chờ ai đó một cách vô vọng

- Chạy về Quốc lộ 19 đi, ông Được sĩ Nào la lớn nhưng một ông già ngồi bên hiên nhà nói

- Họ chạy về liên tỉnh lộ 7B

- Sao không chạy Chú ? theo tui luôn đi ông Nào bảo ông già người Nẫu

- Trời già rồi chạy đi đâu Thiếu Quý Nẫu bỏ Cao Nguyên rầu, Quân Đoàn chạy hôm qua rầu Mỹ nó bỏ rầu chạy đi đâu?

- Trời tôi nghe ông già Bình Định nói mà nẫu ruột gan luôn

Rồi chúng tôi cũng theo kịp đoàn di tản khi họ kẹt tại Cheo Reo, đoạn đường 300 cây số nếu đi Quốc Lộ 19 thì nửa ngày là đến Tuy Hòa. Quân Đoàn chọn mặc lộ Liên Tỉnh lộ 7B bị hoang phế cầu cống hư hỏng nơi đây là ổ Việt Cộng đóng chốt không biết ông Tướng nào ra lệnh rút trên Tỉnh lộ này chỉ được hai ngày đầu còn trật tự, còn lệnh lạc nhưng khi Sư Đoàn 320 của Kim Tuấn Bắc Việt đuổi theo bèn gót pháo điên đại tấn công vào cạnh sườn của đoàn di tản, thì loạn mạnh ai nấy chạy không hiểu tại sao lại lui vào Tử lộ này ?

Nếu Quốc lộ 19 bị đóng chốt thì diệt chốt mà chạy ai lại cho quân lui vào con đường Sạn đạo này? Mẹ tất cả đều có một Đạo diễn hết từ Vùng 2 đến Vùng 1 đem con bỏ chợ

Ông Được sĩ Nào nhảy xuống xe ông vác cây Ak chỉ một băng đạn duy nhất khi BĐQ đang đánh cái chốt tụi VC, một cái Đồn Đại Hàn rất kiên cố hồi xưa

- Mà theo tao phụ BÐQ đánh VC mẹ cầm súng đi nhất thì mẹ ông Nào nói với tôi

- Trời mẹ súng có một băng đạn đánh đấm gì ông? mà tui có bao giờ đánh trận đâu mà quánh, tôi từ chối tham gia, thì ông Dực sĩ Nào chạy theo đám lính Liên đoàn 7 BÐQ lúc này chẳng ai nghe ai, thì hai chiếc A 37 xuất hiện nhào xuống chới hai trái bom vào ngay đội hình của lính BÐQ vụ thả bom làm này làm chết hết mấy chục lính phe ta, và cháy mấy chiếc M113 không biết ông Dực sĩ Nào ra sao?

Gian nan ăn pháo ăn bom, đói khát máu xương đầy những con đường bên bờ rừng đến đập Đồn Cam thì bị kẹt gần một tuần chờ BÐQ diệt chốt, chúng tôi chạy từ ngày 16 đến ngày 28 mới đến Tuy Hòa, gặp lại ông Dực sĩ Nào còn sống chạy tay không với khoảng vài chục lính BÐQ. Hai Liên Đoàn 7 và 4 BÐQ từ Vùng 3 ra tăng phái cho Quân Đoàn 2 họ chỉ còn vài trăm mạng, số còn lại họ bỏ mạng trên liên tỉnh lộ 7 B hay đào thoát về đâu không ai biết, còn Liên Đoàn 22 BÐQ dường như bị tan hàng phía sau đoàn di tản. Lữ Đoàn 2 Kỵ binh về được vài chiếc M113 số còn lại bị bỏ tại Quận Thuần Mẫn để Bắc quân dùng truy đuổi theo đoàn quân bị bỏ rơi

Bệnh viện tôi thoát về Tuy Hòa, ai dân Quy Nhơn thì về Quy Nhơn số còn lại xuôi Nam rồi tan hàng tại Quân y viện Nguyễn Huệ Nha Trang, chạy ra Cam Ranh thấy mấy hung Thần TQLC tôi sợ phe ta giết phe mình nên đội ngược lại Nha Trang lúc này vô Chính Quyền chẳng thấy VC ở đâu Thành phố biển bỏ ngổ Đại Tá Tiểu khu Trưởng Lý Bá Phẩm biến mất tàn binh từ Vùng 1 và 2 vẫn ùn ùn kéo về đây trên phố

Tôi về Phan Thiết từng chặn, chỉ tắm được 1 lần trên con Sông Cà Ty rồi Phan Thiết mất Ngày 19 tháng 4, đêm 21 tôi theo tàu đánh cá vào Vũng Tàu

Ông già tôi lột chiếc nhẫn ông đeo đưa cho tôi, tôi lật đật xuống chiếc ghe ở Cồn Chà vào Vũng Tàu chạy ạch hai ngày mới đến, Tôi tính đến Quân y Viện Nguyễn Văn Nhất ở Vũng Tàu trình diện nhưng tôi lại vào Trường TSQ xin tá túc vì tôi chắc chắn là Trường TSQ sẽ ưu tiên di tản nếu tình hình trở nên tồi tệ, tôi ra trình diện Quân Cảnh trước để họ ghi Tên họ rồi lộn trở về Trường lúc này chỉ còn các em lớp 11 và 12 vài em nhỏ nhà ở xa không về đa số là dân Quảng Trị, tôi cứ lang thang ra bến Tàu hy vọng gặp lại bạn bè cùng Đơn vị nhưng hàng ngàn người đổ xuống từ các chiến Tàu Hải Quân và Thương thuyền dân Kon Tum và Pleiku rất ít chắc họ bỏ cuộc trên cửa Thị Nại. Tôi có bà Chị con riêng của mẹ kể tôi ở Bến Đình nhưng tôi chẳng muốn đến, đâu có máu mủ tình thâm gì, Tôi canh giờ cơm là về ăn ké với các ông Cán bộ Trường TSQ tối thì ngủ tạm trên chiếc ghế bố nơi khu Văn Hóa chờ tình hình.

Lúc 12,30 Trường TSQ được lệnh di tản, đến giữa đường thì TQLC chặn lại Ông Trung tá Doanh Chỉ huy Trưởng của Trường cho các em về vì Tàu dành riêng cho các Đơn vị TQLC. Chờ di tản bằng trực thăng nhưng duy nhất chỉ một chiếc đáp xuống sân Trường rồi tất cả các em tan biến như đàn gà con mất mẹ

Thế là xong. Tôi bỏ đi ra bãi biển hy vọng có ghe đánh cá nào đó thương tình cho đi ké ra Tàu lớn đậu ngoài Vịnh như những chiếc lá bập bênh trên từng cơn sóng bạc đầu, nhưng tuyệt vọng VC đã đến cầu Cỏ Mây Sư Đoàn 3 Sao vàng đã áp sát phòng tuyến Vũng Tàu, bên này sông lính Dù bắn sang Trung Đoàn 2 của Sư Đoàn 3 Bắc quân là lực lượng chính có nhiệm vụ chặn lính VNCH tháo chạy ra Biển, Nhảy Dù bố trí trên những cao điểm tại Bắc quân không thể lập cầu phao, chúng đổi hướng tấn công sang phía Đông ép các ngư dân dùng

thuyền chở chúng sang sông vượt eo Biển Phước Tỉnh chúng đánh bọc hậu. Nhảy Dù họ lui về phối hợp với

Bắc Quân Tiểu Đoàn 2 Sư Đoàn 3 Sao Vàng chiếm trường Thiếu Sinh Quân lúc 2,30 chiều ngày 30 tháng 4 năm 1975 đây là Sĩ quan của Tiểu Đoàn chụp trước Trường TSQ

TQLC phòng thủ Căn cứ Cát Lở đã có mặt tại đây

Lúc này ngày 29 tháng 4 các Tàu Hải Quân 400 và 802 đang lênh bênh ở Bãi trước nhưng không có phương tiện để ra Tàu, tôi chán nản đi lang thang cũng nhiều người lính bộ binh đa số họ từ Phan Thiết chạy vào chúng tôi cùng quê nên dễ thông cảm chia sẻ cho nhau những bao gạo sậy mà họ được phát khi tái trang bị, cho đến chiều thì xe Tank VC đã xuất hiện chúng hạ nòng bắn các Tàu thuyền di tản, tất cả đều nhỏ neo biến dạng trong thành Phố các Đơn vị BĐQ, Nhảy Dù, TQLC vẫn chống trả mãnh liệt ngay tại khách sạn Palace, tôi chạy về nhà một người bạn ở gần lạch Bến Đình bà già nó nhận ra tôi ôm tôi khóc - Thăng Hùng cho đến bây giờ nó chưa về chắc nó chết rồi

Tôi ôm bà nói - TQLC về nhiều lắm má đừng lo, tiếng súng vẫn nổ đều âm thanh rộn người

- Thôi con vào đây trốn đỡ qua đêm rồi tính, sáng hôm sau thì VC đã vào đầy Thành phố. Tôi từ giả bà già chạy ra Bãi sau với hy vọng mong manh là vợ được một chiếc Thuyền chạy ra biển lớn, nhưng số tôi phải ở lại đi tù

Ngày 1 tháng 5 trưa tôi có mặt tại Sài Gòn với cái áo nâu và quần lính chân đi dép làm bằng vỏ xe vào Trường Quân Y đứng nhìn kẻ thù đang nấu ăn nơi sân Vũ Đình trường, rồi bắt xe ôm đi đến Tổng y viện Cộng hòa, nhìn thương binh VNCH bị Bắc Quân đuổi ra lê lết trên đường, tôi gặp Bác sĩ Trần Bình Nam chạy từ Pleiku về có mặt tại đây ông nhờ tôi lái xe Hồng Thập tự chở mấy thương binh lang thang đến các bệnh viện người Hoa quanh Sài Gòn họ tận tình cứu giúp, Tổng y viện Cộng Hòa Thương binh CS tại nó được chở đến bằng đủ mọi loại xe không biết bị đánh ở đâu? đến giữa trưa đói quá tôi bỏ chiếc xe hết xăng ven lề đường với tâm trạng ngổn ngang nhìn cuộc thay đổi quá nhanh, tôi không biết mình đang đi đâu? về đâu? từng toán lính bại trận mình trần chân không vừa đi vừa khóc họ những người lính Nhảy Dù bảo vệ vòng đai Sài Gòn.

Tôi đứng đó khóc cho phận nước phận mình phận dân miền Nam bị Giải phóng bởi lũ khỉ Trường Sơn từ rừng về, tụi 30 tháng 4 hoạt động nhận nhiệm vụ tung hệ bọn Ba kê từ hang ổ xuất hiện

Nhìn những tên Sanh Bắc tử Nam trong bộ đồ lính màu cứt ngựa ngờ nghếch đang hôi của

- Mẹ tụi sao chúng ta lại thua những thằng Ngổ này mới nhục, câu hỏi này ám ảnh tôi đến bây giờ, sau này ra ngoài đọc những bài viết và Hồi ký tất cả đổ lỗi cho người Mỹ, tôi nghe nó cay đắng vành môi, nếu thật sự chúng ta chống cự đánh thí mạng cùi ra Bắc thay vì rút bỏ Vùng 1 và Vùng 2, chịu thua không biết mấy ông chớp bu nắm vận mệnh miền Nam họ tính chuyện đào tẩu trước rồi, vợ con họ an toàn nơi Ngoại Quốc, để lại Dân và Quân vào tay Cộng sản, mấy ông chạy trước thì chửi ông Dương Văn Minh

- Nhiệm vụ của Tổng Thống là đánh chớ không phải đầu hàng, nghe thật chán mớ đời -Mẹ sao các ông đó không ở lại mà đánh? mấy mươi năm đến ngày Quốc hận thì nhiều ông Cựu lính bánh chọe trong Quân phục đủ sắc lính xe jeep cờ quạt trên xứ người, đa số tuổi đã sắp về Vùng 5, thì thôi;

- Thà thấp lên ngọn nến còn hơn ngồi nguyên rủa bóng tối.

Tôi nghe lại bài phỏng vấn Tướng Phạm Duy Tất người chịu trách nhiệm vụ lui binh trên Liên Tỉnh Lộ 7 nói, vì ông Đại tá Lê khắc Lý Tham mưu Trường Quân Đoàn không kịp thảo lệnh Hành Quân gởi cho các Đơn vị, vì quá gấp nên các ông Chỉ huy trưởng như Lữ đoàn Kỵ Binh và 2 Liên Đoàn BĐQ tăng phái từ miền Nam ra họ tự ý rút theo ý họ chẳng nghe lệnh ai, trống đánh xuôi kèn thổi ngược, ông Tất chẳng làm được gì, ông Tướng Vùng 2 Phạm văn Phú thì bay trên C47 ra lệnh, nhiều Sĩ quan Tác chiến sau này viết về cuộc di tản đầy máu và nước mắt trên Liên Tỉnh lộ 7B, họ viết

Liên Tỉnh lộ 7 B và Dân quân di tản bị kẹt

- Nếu như còn Tướng Toàn cuộc lui binh có lẽ khác đi, Tướng Toàn sẽ đích thân xuống để Chỉ huy cuộc lui binh, khả năng thành công nhiều hơn.

Nhưng họ quên rằng ở Vùng 1 Tướng Trưởng chẳng khá hơn gì Tướng Phú, duy nhất cuộc rút quân của Sư Đoàn 18 và Lữ đoàn 1 dù trên Liên Tỉnh lộ 2 bị bỏ hoang giữa Long Khánh và Phước Tuy mấy chục cây số từ Tân phong đến Đức Thạnh, về Bà Rịa đã hoang phế không phải dễ khi dân chúng chạy theo, nhưng thành công nhờ phối hợp thống nhất do Tướng Đảo Tư lệnh Mặt Trận Chỉ huy, ông di tản cùng với lính sau khi nhận lệnh từ Tướng Toàn lúc này Tư lệnh Quân Đoàn 3, mấy mươi năm sau cứ nhắc đi nhắc lại cuộc lui binh và ngày tàn cuộc chiến, vợ tôi nói

- Viết lại làm gì buồn thêm anh ơi; già rồi để đầu óc nghỉ ngơi không biết bà nói đúng hay sai./.

Phan Nhật Bắc

19 Tháng 4 năm 2024

Kính mời đọc thêm những bài-truyện khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/PhanNhatBac.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN
www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 10500 TÁC PHẨM